

ZACIĘCIA BRONI PALNEJ KRÓTKIEJ

mł. insp. Grzegorz Winnicki

kierownik
Zakładu Interwencji Policyjnych CSP

Zacięcia broni palnej, a w szczególności broni palnej krótkiej, to problematyka, która dotyczy każdego etapu szkolenia strzeleckiego. Wiedza i umiejętności w tym zakresie są niezbędne zarówno tym, którzy rozpoczynają swoją przygodę ze strzelaniem, jak również tym, którzy przez całe lata doskonaliły swoje umiejętności posługiwania się bronią palną.

Użycie broni palnej jest wpisane w działalność interwencyjną policjantów. Ryzyko, jakie niesie ze sobą oddanie strzału w kierunku osoby, wymaga, aby w trakcie użycia broni zachować szczególną ostrożność i traktować ją jako środek ostateczny. Funkcjonariusz, który decyduje się na dobytecie broni, musi liczyć się z konsekwencjami nieprzemyślanej decyzji. Jednakże w sytuacji, w której istnieje zagrożenie życia lub zdrowia policjanta albo innej osoby, użycie broni palnej powinno być skuteczne i prowadzić do obezwładnienia sprawcy. Na skuteczność użycia broni palnej ma wpływ wiele czynników – zarówno

tych, które zależą od interwenującego policjanta, jak również tych, na które nie ma on wpływu. Sprawny pistolet to szansa na skuteczne działanie w walce o ludzkie życie lub zdrowie zagrożone zamachem ze strony przestępcy. W przypadku niewłaściwego obchodzenia się z bronią, nadmiernego zanieczyszczenia jej zespołów, zużycia lub uszkodzenia elementów, jak również w przypadku stosowania niesprawnej amunicji mogą powstać zacięcia, broń może zostać zablokowana lub nawet ulec awarii. Wówczas życie interwenującego funkcjonariusza będzie w poważnych tarapatkach. Zacięcie broni palnej to ten rodzaj

Niewypał

Objawem niewypału jest brak wystrzału przeładowanej broni po naciśnięciu na język spustowy.

Podczas kontroli broni interweniujący funkcjonariusz widzi, że komora nabojoowa jest prawidłowo zaryglowana.

Usunięcie niewypału polega na dobiciu dłonią magazynka i powtórnym przeładowaniu broni.

niesprawności, który jest chwilowy i możliwy do szybkiego usunięcia podczas interwencji. Nieco bardziej kłopotliwe jest zablokowanie broni, czyli dysfunkcja, którą również można usunąć w trakcie interwencji, lecz przywrócenie broni do działania zabiera więcej czasu i wymaga większych umiejętności. W przypadku awarii, czyli uszkodzenia podzespołów, zastosowanie broni palnej zgodnie z jej ogólnie przyjętym przeznaczeniem jest niemożliwe. W sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia można ewentualnie zdecydować się na zadanie ciosu pistoletem. Usunięcie awarii nie jest możliwe podczas interwencji, gdyż wymaga specjalistycznej wiedzy, narzędzi i bardzo często nowych podzespołów, co w praktyce oznacza oddanie broni do naprawy w warsztacie rusznikarskim.

Pierwszą czynnością, jaką powinien wykonać interweniujący policjant w chwili, gdy broń przestaje strzelać, jest natychmiastowe zejście z linii możliwego ataku i zwiększenie dystansu lub schowanie się za osłoną albo przyjęcie postawy klęczącej – jeżeli odległość do sprawcy jest na tyle duża, że kontynuowany przez niego zamach nie doprowadzi do walki w dystansie bezpośrednim. Sposób zachowania się policjanta może być różny. Najczęściej zależy od takich czynników jak: miejsce interwencji, dystans do sprawcy zamachu, możliwości wsparcia ze strony innych, interweniujących funkcjonariuszy. Dalsze postępowanie w przypadku dysfunkcji broni palnej polega przede wszystkim na ocenie, dlaczego broń nie strzela. W trakcie zejścia z linii ataku, czy też podczas chowania się za osłoną należy spojrzeć w okno wyrzutnika pistoletu, czyli wykonać kontrolę broni, aby stwierdzić przyczyny dysfunkcji. Kontrola broni to czynność o charakterze taktycznym, której celem jest ocena gotowości broni palnej do użycia. Dzięki prawidłowemu wykonaniu tej czynności interweniujący policjant jest w stanie szybko ocenić sytuację, a następnie adekwatnie zareagować.

NIEWYPAŁ

Objawem tego zacięcia jest brak wystrzału przeładowanej broni po naciśnięciu na język spustowy. Podczas kontroli broni interweniujący funkcjonariusz widzi, że komora nabojoowa jest prawidłowo zaryglowana.

Niedomknięcie komory nabojeowej

Pierwszym objawem sygnalizującym możliwość zacięcia w postaci niedomknięcia komory nabojeowej jest brak oporu języka spustowego.

Niedomknięta komora nabojeowa. Podczas kontroli broni funkcjonariusz widzi kryzę łuski w oknie wyrzutu łusek.

Usunięcie niedomkniętej komory.

Zablokowanie pistoletu na skutek nieprawidłowego usunięcia niedomknięcia komory nabojeowej.

Najczęstszymi przyczynami powstawania niewypałów są: uszkodzona iglica lub jej sprężyna; zanieczyszczony kanał iglicy; uszkodzona amunicja, w tym przypadku najczęściej defekt spłonki.

Usunięcie niewypału polega na wykonaniu dwóch czynności: dobiecia dłonią magazynka znajdującego się w chwycie broni i powtórnym przeładowaniu.

Niewypał to jedyne zacięcie, które usuwa się poprzez powtórne przeładowanie. Dlatego też warto poświęcić ułamek sekundy na uderzenie dłonią w magazynek, co daje pewność, że donośnik jest na odpowiedniej wysokości względem zamka i kolejny, sprawy nabój zostanie wprowadzony do komory nabojeowej.

Do najczęstszych błędów popełnianych w przypadku konieczności usunięcia niewypału należą: brak dobiecia magazynka przed przeładowaniem; asekuracyjne przeładowanie broni, co w konsekwencji może doprowadzić do kolejnego zacięcia – niedomknięcia komory nabojeowej; nieprawidłowe przeładowanie, to znaczy takie, podczas którego funkcjonariusz usiłuje przeładować pistolet, trzymając jednocześnie dłoń na oknie wyrzutnika, co w konsekwencji uniemożliwia wyrzucenie naboju z komory nabojeowej.

NIEDOMKNIĘCIE KOMORY NABOJOWEJ

W trakcie użycia broni palnej pierwszym objawem sygnalizującym możliwość zacięcia w postaci niedomknięcia komory nabojeowej jest brak oporu języka spustowego. Dzieje się tak dlatego, że niedomknięta komora nabojeowa w pistoletach najczęściej wiąże się z rozłączeniem mechanizmu spustowo-uderzeniowego. Konsekwencją rozłączenia mechanizmu spustowo-uderzeniowego jest więc brak oporu języka spustowego. Podczas kontroli broni funkcjonariusz widzi niedomkniętą komorę nabojeową, a w niej kryzę łuski. Najczęstszymi przyczynami niedomknięcia komory nabojeowej są: asekuracyjne przeładowanie broni, czyli przytrzymywanie zamka dłonią w jego ruchu powrotnym, przez co użytkownik osłabia energię zamka i w konsekwencji uniemożliwia prawidłowe zaryglowanie komory nabojeowej; zabrudzenie prowadnic zamka; zabrudzenie komory nabojeowej.

ZACIĘCIA BRONI

Zakleszczenie łuski

Zakleszczenie łuski. Po naciśnięciu na język spustowy interweniujący policjant nie wyczuje oporu.

Łuska zakleszczona w oknie wyrzutnika.

Usunięcie zakleszczonej łuski.

Niedomknięcie komory nabojoyej należy do zacięć, które bardzo często powodują sami użytkownicy. Asekuracyjne przeładowanie sprzyja powstawaniu tego typu dysfunkcji, szczególnie w pistoletach działających na zasadzie odrzutu zamka swobodnego, ryglowanych masą jego bezwładności.

Skutecznym sposobem usunięcia niedomkniętej komory jest uderzenie nasadą dłoni wspomagającej w tylną część zamka. Dzięki temu można doprowadzić do zaryglowania komory nabojoyej. Zdarza się, że zacięcie zostanie usunięte dopiero po kolejnym uderzeniu.

Najczęstszym błędem popełnianym w przypadku konieczności usunięcia niedomknięcia komory nabojoyej jest powtórne przeładowanie broni, co prowadzi do jej zablokowania. Należy pamiętać, iż przy niedomkniętej komorze nabojoyej zespół wyciągu nie jest zaczepiony z kryzą łuski naboju znajdującego się w komorze nabojoyej, więc cofnięcie zamka nie spowoduje wyciągnięcia naboju, a powracający zamek pobierze kolejny nabój z magazynka w celu wprowadzenia go do komory nabojoyej. Praktyka pokazuje, że próba powtórnego przeładowania broni przy niedomkniętej komorze nabojoyej to najczęstsza przyczyna zablokowania broni. O ile z zacięciem można sobie poradzić w czasie, który daje szansę na skuteczne kontynuowanie użycia broni, o tyle zablokowanie broni wydłuża czas dysfunkcji, a to może powodować poważne konsekwencje. Zdesperowany sprawca, widząc policjanta z niesprawną bronią, który dodatkowo nie może szybko usunąć przyczyny niesprawności, ma dużą szansę na skutecznie kontynuowanie zamachu.

ZAKLESZCZENIE ŁUSKI

Objawy tego zacięcia są bardzo czytelne. Po naciśnięciu na język spustowy interweniujący policjant nie wyczuje oporu, a w trakcie kontroli broni w oknie wyrzutnika zobaczy zakleszczoną łuskę. Brak oporu języka spustowego jest konsekwencją rozłączenia mechanizmu spustowo-uderzeniowego, które ma miejsce w przypadku, gdy komora nabojoya jest niedomknięta – tym razem z powodu zakleszczonej łuski. Najczęstszymi przyczynami tego zacięcia są: uszkodzony wyrzutnik; uszkodzony zespół wyciągu; zanieczyszczenie części ruchomych broni; wadliwa amunicja. W celu usunięcia zakleszczonej łuski należy przechylić broń oknem wyrzutnika w kierunku podłoża oraz cofnąć zamek, aby zwolnić jego nacisk na zakleszczoną łuskę i w konsekwencji wyrzucić ją z komory zamkowej.

Do najczęstszych błędów popełnianych w przypadku konieczności usunięcia zakleszczonej łuski należą powtórne przeładowanie broni oraz niewielkie cofnięcie zamka bez uprzedniego skierowania okna wyrzutnika w kierunku podłoża. W obu przypadkach niewłaściwego usunięcia zakleszczonej łuski dochodzi najczęściej do zablokowania broni.

UTKNIĘCIE NABOJU W KOMORZE ZAMKOWEJ (PRZEKOSZENIE NABOJU)

Podobnie jak w każdym przypadku, gdy komora nabojoya pistoletu jest niedomknięta, po naciśnięciu na język spustowy policjant nie wyczuje oporu. Podczas kontroli broni w komorze zamkowej widać nabój, który tkwi ukośnie pomiędzy

Utknięcie naboju w komorze zamkowej (przekoszenie naboju)

W trakcie utknięcia naboju po naciśnięciu na język spustowy policjant nie wyczuje oporu.

Nabój tkwiący ukośnie pomiędzy magazynkiem i komorą naboju.

Usunięcie utknięcia naboju w komorze zamkowej.

4

Skierowanie broni oknem wyrzutnika w kierunku podłoga, obniżenie magazynka – niewyjmowanie ani niewyrzucanie oraz niecofnięcie zamka w celu wyrzucenia przekoszonego naboju z komory zamkowej.

Po wyrzuceniu przekoszonego naboju z komory zamkowej należy dobić obniżony magazynek i przeładować broń.

ZACIĘCIA BRONI

magazynek i komorą naboju. Do najczęstszych przyczyn utknięcia naboju w komorze zamkowej należą: uszkodzony magazynek (deformacja górnej części); zniekształcony wślizg do komory naboju; niesprawna amunicja (zdeformowana łuska lub pocisk); zabrudzenie części ruchowych broni – wślizgu do komory naboju lub magazynka.

Usunięcie zacięcia polega na: niewielkim cofnięciu zamka, po to, aby zwolnić jego nacisk na przekoszony w komorze zamkowej nabój; ustawieniu naboju w komorze zamkowej w sposób umożliwiający wprowadzenie go do komory naboju; ewentualne domknięcie komory naboju poprzez energiczne uderzenie nasadą dno wspomagającej w tylną część zamka.

Należy podkreślić, iż w trakcie usuwania przekoszonego naboju mało dynamiczny i krótszy niż w trakcie przeładowania ruch zamka do przodu sprzyja powstawaniu zacięcia w postaci niedomknięcia komory naboju.

Najczęściej popełnianym błędem przy usuwaniu naboju zakleszczonego w komorze zamkowej jest nadmierne cofnięcie zamka, co w konsekwencji prowadzi do zablokowania broni. W przypadku tego typu zacięcia istnieje jeszcze drugi, mniej popularny, lecz bardzo skuteczny sposób usunięcia przekoszonego naboju, który polega na: skierowaniu broni oknem wyrzutnika w kierunku podłoża; obniżeniu magazynka – niewyjmowaniu ani niewyrzucaniu; cofnięciu zamka w celu wyrzucenia przekoszonego naboju z komory naboju; dobięciu obniżonego magazynka; przeładowaniu broni. Początkujący użytkownicy broni palnej mogą zniechęcić się liczbą czynności, które należy wykonać w celu usunięcia przekoszonego naboju. Przedstawiony sposób tylko pozornie jest trudny do opanowania. Jego niewątpliwą zaletą jest skuteczność. Ci, którzy mieli do czynienia z nabojem przekoszonym w komorze naboju, doskonale wiedzą, iż pozycja, w jakiej może się on znaleźć, skutecznie uniemożliwia usunięcie dysfunkcji broni poprzez niewielkie cofnięcie zamka i próby ułożenia naboju w celu właściwego wprowadzenia go do komory naboju. Wówczas pozostaje tylko jedno wyjście – obniżyć magazynek i wyrzucić przekoszony nabój. Do najczęstszych błędów, które zdarzają się przy usuwaniu tego zacięcia zaprezentowanym sposobem, należą: wypięcie magazynka, co w konsekwencji wydłuża czynności interweniującego; niedostateczne obrócenie broni oknem wyrzutnika w kierunku podłoża, co uniemożliwia wyrzucenie naboju z komory naboju; trzymanie dłoni na oknie wyrzutnika w trakcie próby wyrzucenia przekoszonego naboju, i tym samym blokadę go w komorze zamkowej.

BEZPIECZEŃSTWO OSOBISTE POLICJANTA W TRAKCIE USUWANIA ZACIĘCIA BRONI PALNEJ KRÓTKIEJ

Policjanci zaangażowani w działania interwencyjne – szczególnie skierowane wobec niebezpiecznych, uzbrojonych przestępców – mają świadomość, że problem ich bezpieczeństwa osobistego wysuwa się na pierwszy plan. Na wykonywanie czynności służbowych podczas interwencji mają wpływ zarówno czynniki obiektywne, takie jak miejsce zdarzenia, pora doby, uczestnicy oraz subiektywne, w szczegól-

ności: wiedza zawodowa i życiowa, umiejętności taktyczno-techniczne, sprawność fizyczna i intelektualna, odporność na stres, stan emocjonalny, doświadczenie i uzbrojenie. W przypadku, gdy podczas interwencji zachodzi prawdopodobieństwo, że ze strony przestępcy może dojść do zachowania uzasadniającego użycie broni palnej, należy zwrócić szczególną uwagę na możliwości maksymalnego wykorzystania atutów otoczenia, między innymi osłon. Korzystanie z osłon to konieczność, gdy istnieje zagrożenie ze strony sprawcy posługującego się bronią palną lub innym niebezpiecznym narzędziem. Osłona daje znacznie większą szansę na uniknięcie obrażeń podczas interwencji, szczególnie takiej, w trakcie której używana jest broń palna. Za osłony mogą posłużyć w szczególności elementy ukształtowania terenu, zabudowania, pojazdy oraz inne przedmioty znajdujące się w budynkach lub terenie otwartym. Wymienione elementy mogą chronić przed ogniem przeciwnika. Skuteczność osłony zależy m.in. od materiału, z jakiego jest wykonana, oraz od charakterystyki balistycznej pocisków, którymi dysponuje przeciwnik. Zza osłony można skuteczniej się bronić, wychylając przy strzelaniu tylko niewielką część ciała. Z oczywistych względów osłona staje się tym bardziej pomocna, gdy interweniujący funkcjonariusz stwierdzi zacięcie broni i nie może kontynuować walki. Usuwanie dysfunkcji broni palnej za osłoną daje wiele korzyści. Przede wszystkim schowanie się za osłoną uniemożliwia sprawcy obserwację. Poza tym, wykorzystanie osłony podczas interwencji jest niezwykle korzystne ze względów psychologicznych, gdyż z reguły przeciwnik stara się trafić w odsłonięte cele lub części ciała. Nawet osłona, która jest nieodporna na przebiecie pociskami, może okazać się skuteczna. Usuwanie zacięcia za osłoną, policjant powinien pozostać w postawie stojącej. Należy bowiem zakładać, iż zdesperowany, zdecydowany na kontynuowanie zamachu sprawca może zdać sobie sprawę ze swojej chwilowej przewagi i starać się zaatakować znajdującego się za osłoną policjanta. Usuwanie zacięcia broni w postawie stojącej sprawia, że nadal istnieje możliwość skutecznego kontynuowania walki. Przyjęcie postawy klęczącej za osłoną bezpośrednio po stwierdzeniu zacięcia znacznie ogranicza takie możliwości. Stosowanie postawy klęczącej w walce, w bezpośrednim dystansie jest bez wątpienia mniej skuteczne. Przyjęcie postawy klęczącej jest uzasadnione wówczas, gdy decydujemy się na wychylenie poza osłonę po usunięciu zacięcia z bronią gotową do strzału, aby sprawca, gdzie znajduje się sprawca. Wychylenie się zza osłony powinno nastąpić w innym miejscu, tak aby utrudnić przeciwnikowi celowanie i atak. Należy pamiętać, że podobnie jak my, sprawca obserwuje przede wszystkim miejsce, w którym ostatnio nas dostrzegł. Policjant powinien jednocześnie znajdować się w takiej odległości od osłony, aby swobodnie i szybko mógł się wychylić i ponownie schować.

Korzystanie w trakcie użycia broni palnej z osłon to elementarna zasada, którą przekazuje się podczas szkolenia policyjnym adeptom. Niestety, są sytuacje, w których interweniujący nie ma w pobliżu niczego, co mógłby wykorzystać jako osłonę. Czy to jednak uniemożliwia skuteczną walkę ze sprawcą zamachu? Na pewno naraża funkcjonariusza na obrażenia, lecz niestety – jest to nieodzowna część policyjnej służby. Ryzyko potęguje się w chwili, gdy zatnie się broń, a dystans dzielący interweniującego policjanta od sprawcy jest niewielki. W takim przypadku, w celu ograniczenia ryzyka doznania obrażeń podczas walki z uzbrojonym przestępcą

Korzystanie z osłon

Korzystanie z osłony.

Z oczywistych względów osłona staje się tym bardziej pomocna, gdy interweniujący funkcjonariusz stwierdzi zacięcie broni i nie może kontynuować walki.

Usunięcie dysfunkcji broni palnej za osłoną.

Przyjęcie postawy kłęczącej jest uzasadnione wówczas, gdy decydujemy się na wychylenie poza osłonę po usunięciu zacięcia z bronią gotową do strzału, aby sprawdzić, gdzie znajduje się sprawca.

Wykorzystanie osłony przez interweniujący patrol.

Współpraca policjantów, w trakcie gdy jeden z interweniujących usuwa zacięcie broni palnej. Zadaniem drugiego policjanta jest kontynuowanie użycia broni palnej i jednoczesna asekuracja.

– nie należy przyjmować postawy kłęczącej. Obniżenie postawy w celu zmniejszenia powierzchni trafienia jest korzystne pod warunkiem, że dystans dzielący sprawcę zamachu od policjanta daje możliwość szybkiego usunięcia zacięcia broni bez ryzyka, że przestępca będzie w stanie uderzyć lub chwycić funkcjonariusza. W praktyce nie można jednoznacznie określić, czy dystansem pozwalającym na usuwanie dysfunkcji broni w postawie kłęczącej jest odległość dziesięciu, piętnastu czy być może dwudziestu metrów. Szybkość,

z jaką przestępca może pokonać kilkanaście metrów, zależy od wielu czynników: poziomu jego sprawności fizycznej, opanowania emocjonalnego, poziomu umiejętności czy przede wszystkim – stopnia determinacji. Może się okazać, iż policjant usuwający zacięcie w postawie kłęczącej w odległości kilkunastu metrów od przestępcy – wobec którego użycie broni okazało się nieskuteczne – zostanie przez niego zaatakowany. Wówczas możliwości odparcia ataku są ograniczone. Kłęczący ma niewielkie szanse na skuteczne

Postawa i zachowanie dystansu

1

Obniżenie postawy w celu zmniejszenia powierzchni trafienia jest korzystne pod warunkiem, że dystans dzielący sprawcę zamachu od policjanta daje możliwość szybkiego usunięcia zacięcia broni bez ryzyka, że przestępca będzie w stanie uderzyć lub chwycić funkcjonariusza.

2

Możliwości odparcia zamachu w postawie klęczącej w bezpośrednim dystansie są ograniczone.

Asekuracja

1

Właściwe ustawienie funkcjonariuszy oraz umiejętność przewidywania zachowań osób znajdujących się na miejscu interwencji wpływają na zmniejszenie ryzyka odniesienia obrażeń.

odpieranie ciosów. Pozostanie w postawie stojącej zapewnia znacznie większe możliwości obrony. Odepchnięcie napastnika lub zadanie ciosu w celu zwiększenia dystansu i zyskania kilku sekund może pozwolić na usunięcie zacięcia i przygotowanie broni do ponownego użycia. Usuwanie zacięcia, a także wymiana magazynka powinny być realizowane z bronią znajdującą się blisko klatki piersiowej. W tym przypadku nawyk oddawania strzałów do przestępcy podczas trzymania broni w wyprostowanych rękach może okazać się zgubny i doprowadzić do braku możliwości oddania celnego strzału lub nawet do utraty broni. W walce w zwarcu, jeżeli zdołamy usunąć zacięcie, można również oddać skuteczny strzał, trzymając broń przy klatce piersiowej. W przypadku gdy działania sprawcy uniemożliwiają przygotowanie broni do strzału, można zdecydować się na zadanie uderzenia pistoletem. Z pewnością silny cios doprowadzi do chwilowego zatrzymania lub przerwania ataku i pozwoli na zwiększenie dystansu w celu usunięcia dysfunkcji broni.

Wiedza i umiejętność współpracy interweniujących funkcjonariuszy to jeden z istotnych, subiektywnych czynników wpływających na bezpieczeństwo osobiste. Policjanci podejmujący czynności służbowe powinni stosować określone zasady taktyki interweniowania i zachować szczególną ostrożność. Obserwowanie i analizowanie zachowania osób przebywających w miejscu interwencji to jedna z podstawowych zasad taktyki. Właściwe ustawienie funkcjonariuszy, umiejętność przewidywania zachowań osób znajdujących się na miejscu interwencji oraz wykorzystanie jego atutów wpływają na zmniejszenie ryzyka odniesienia obrażeń. Wzajemna asekuracja jest szczególnie istotna podczas użycia broni palnej. W przypadku dysfunkcji broni spowodowanej zacięciem u jednego z interweniujących, drugi policjant musi natychmiast podjąć działania zmierzające do obezwładnienia sprawcy. Usuwający zacięcie funkcjonariusz nie ma możliwości oddania strzału. Inicjatywa należy wówczas do policjanta pełniącego rolę ubezpieczającego. Komunikacja i współpraca funkcjonariuszy mają decydujące znaczenie w trudnych, wymagających zdecydowanego działania sytuacjach interwencyjnych. Moment wystąpienia dysfunkcji broni można zakomunikować poprzez umowną komendę, np. „awaria”, jak również poprzez określone zachowanie, np. przyjęcie postawy kłęczącej. Komunikat sygnalizujący pozostałym, biorącym udział w interwencji policjantom, że wystąpiło zacięcie, czy też skończyła się amunicja w magazynku, oznacza, że należy natychmiast udzielić wsparcia. Podana komenda oznaczająca dysfunkcję broni jest umowna. Można zastąpić ją oczywiście innym, krótkim i łatwym do wypowiedzenia słowem. Na podkreślenie zasługuje fakt, że użycie broni palnej łączy się nieodwrotnie z silnym stresem, więc wydawane wówczas komendy muszą być złożone z krótkich, zrozumiałych komunikatów, co z pewnością wpływa na ograniczenie błędów w komunikacji. Poza tym w procesie treningu kładzie się nacisk na uniwersalność wydawanych komend. Z praktycznego punktu widzenia nie ma znaczenia, czy dysfunkcja broni wystąpiła z powodu zacięcia, zablokowania broni, czy też z powodu braku amunicji w magazynku. Każda dysfunkcja broni oznacza brak lub znaczne ograniczenie możliwości odparcia zamachu na życie lub zdrowie policjanta, wystarczy więc podanie jednej, uniwersalnej komendy. Poza komendami sygnalizującymi dysfunkcję broni można także przyjąć postawę kłęczącą. Przyjęcie tej postawy to również bardzo często spotykany sygnał

oznaczający, że policjant nie może kontynuować użycia broni. Jest to przede wszystkim preferowany sposób zachowania się w przypadku wystąpienia zacięcia lub braku amunicji podczas interwencji, w której uczestniczy zespół policjantów. Obniżenie postawy nie ma negatywnego wpływu na bezpieczeństwo, gdyż istnieje możliwość natychmiastowego udzielenia wsparcia przez pozostałych funkcjonariuszy. Po usunięciu zacięcia w postawie kłęczącej należy kontynuować strzelanie w tej pozycji, a dopiero potem – zależnie od rozwoju sytuacji – można przyjąć postawę stojącą. Zalety kontynuowania walki w postawie kłęczącej po usunięciu zacięcia to przede wszystkim szansa oddania strzału możliwie najszybciej (nie traci się czasu na przyjęcie postawy stojącej i skierowanie broni do celu) oraz kształcenie nawyku wstawania na komendę partnera podczas strzelania w zespole. Najczęstszy błąd, który jest popełniany w sytuacji usuwania dysfunkcji broni w postawie kłęczącej, to przyjmowanie postawy kłęczącej do tyłu – szczególnie niebezpieczny nawyk podczas strzelania w zespole. □

Bibliografia

- Instrukcje obsługi i użytkowania broni palnej krótkiej: P – 64, P – 83, Walther P – 99, Glock 17.
- Jałoszyński K., *Technika posługiwania się bronią*, Legionowo 1999.
- Komar A.B., Ciupiński J., *Taktyka i technika strzelań policyjnych*, Szczytno 1994.
- Materiał z konferencji zorganizowanej w CSP 21 października 1993 r. „Agresja i metody jej przeciwdziałania. Odniesienia do praktyki edukacyjnej i działań prewencyjnych Policji”, Legionowo 1994.
- Osierda A., *Uwagi na temat interwencji policyjnych*, „Przegląd Policyjny” 1993, nr 1(29)-2(30).
- Rybicki P., Salamonik P., Szadzewicz S., Winnicki G., *Podstawowe zasady użytkowania broni palnej krótkiej*, Szkoła Policji w Słupsku, 2008.
- Senderski P., *Szkolenie strzeleckie – wybrane zagadnienia*, Legionowo 2009.
- Sterczewski J., Fojeck K., *Zacięcia broni palnej krótkiej*, wyd. Szkoły Policji w Katowicach, 2007.
- Ustawa z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 628).

Summary

Short firearms malfunction

Firearms malfunction, in particular short firearms, is an issue which concerns every stage of the shooting training. The knowledge and skills in this respect are essential for the ones beginning their adventure with shooting as well as the ones, who have been improving their skills of firearms handling for many years.

Firearms malfunction is this kind of faultiness, which is momentary and possible to be removed during an intervention. The blockade of weapon, that is the dysfunction, is a little bit more troublesome but possible to be removed in the course of an intervention. However, restoring the weapon for action takes more time and demands more sophisticated skills.

In case of the breakdown, that is the damage of sub-assemblies, the use of firearms, according to its accepted purpose, is impossible. In the situation of the threat to life or health it is possible to decide to strike somebody with the handgun. Removal of the breakdown is not possible during an intervention, because it requires the expertise, tools and very often new sub-assemblies, what in practice means giving away the weapon to be repaired in the gunsmith workshop.

Tłumaczenie: Renata Cedro, WP CSP